

lubo s zytkej wutrobu a tež tu zytu cžlowstu schlachtu, schtož ja s tym wopokazu, so sa nju swoju krej pscheliu; tak sym ja sakon dopelniť a to jim k ljepschemu cžiniť, so bychy mojeho dopelnenja wužiwali a psches njo k nadži pschischli.

Tak je nam najpredy psches Krystusa to, so my sakon nedopelnimy, spuszczene a rjeh zylje a wschitkon wodaty, ale pak tola niž tak aby k temu wodaty, so bychmy netrebali dale sakon dzeržecž, ale pschezo dale rjeschicž, aby so dyrbeli taklej wucžicž „Dyž ty wjeru masch, da netrebasch wjazy Boha a blischeho lubowacž“, ale so by sakon njetko haklej sapocžany a dzeržany bycž moť, kiž je ta wjecžna, nenuta, nepskemjenliwa Boža wola. K temu je nusne wot nady prijedowacž, so bychmy radu a pomoz namakali, kak bychmy k tajkemu pschischli.

Tolej pak je ta pomoz, so Krystus Wotza prosy, so by nam nasche rjehi pscheczimo jeho kasnjam wodať a pschizpicž nechať, schtož hischcže winejczji symy. Potom won nam tež swjateho Ducha dacž flubi, so by wutroba sapocžata Boha lubowacž a jeho kasnje dzeržecž. Pschetož Boh neje teho dla tym rjeschnikam nadny a smilny, so bychy sakon nedzerželi a so bychy tajzy wostali, kajzyž su, ale won spuszczuje a wodawa smercž a rjehi Krystusa dla, kiž zyty sakon dopelniť je, so by s tym wutrobu tak pschesťodšit a psches swjateho Ducha sahorit a hnať, so by sapocžata jeho sašo lubowacž džen wote dnja dale a bole.

Taklej so we nami sapocžina niž jeno ta nada, ale tež ta prawda, to je, spravne živenje, kajkež sakon žada, kaj sw. Jan. 1. praji, so je Krystus potny nady a prawdy a so je psches neho tež we nami nada a prawda so staťa (schtož Mojsaš ani sakon dacž nemože). Pschetož sakon neje tak sanicženy psches tu nadu, so by tež ta prawda necžinena wostacž dyrbjata, so by cžlowek netrebať Boha lubowacž a t. d. Ale psches neho je nam to, so sakonej dosž necžinimy a tola dosž cžinicž dyrbeli, spuszczowane we kralestwi teho wodawanja aby teje nady. Ale k temu je nam tež dawany swjaty Duch, kiž we nami nowe pťomjo a wohen sahorja, menujzy, luboš a loscht k Božim kasnjam. To dyrbi so we kralestwi teje nady sapocžecž a pschezo dale hicž hacž do sudneho dnja, džež to nebudže wjazy nada ani wodawanje rjekacž, ale luta prawda a zylje dočonjana poškuschnoš. Bes tym tak wostane, so won pschezo spuszczuje, wodawa, nosy a psches poršty laba, hacž sarebani budžemy.

Zeli so njetko taklej we wjeri wostanemy, to je, we tym spuszczowanju aby wodawanju a we tym sapocžinanju swjateho Ducha aby tym dopelnenju, da dyrbi ton wohen na sudnym dnju, s kotrymž so zyty swjet spalicž budže, naš tak wuredžicž a cžistych scžinicž, so teho spuszczowanja a wodawanja (jako by hischcže njeschto necžiste a